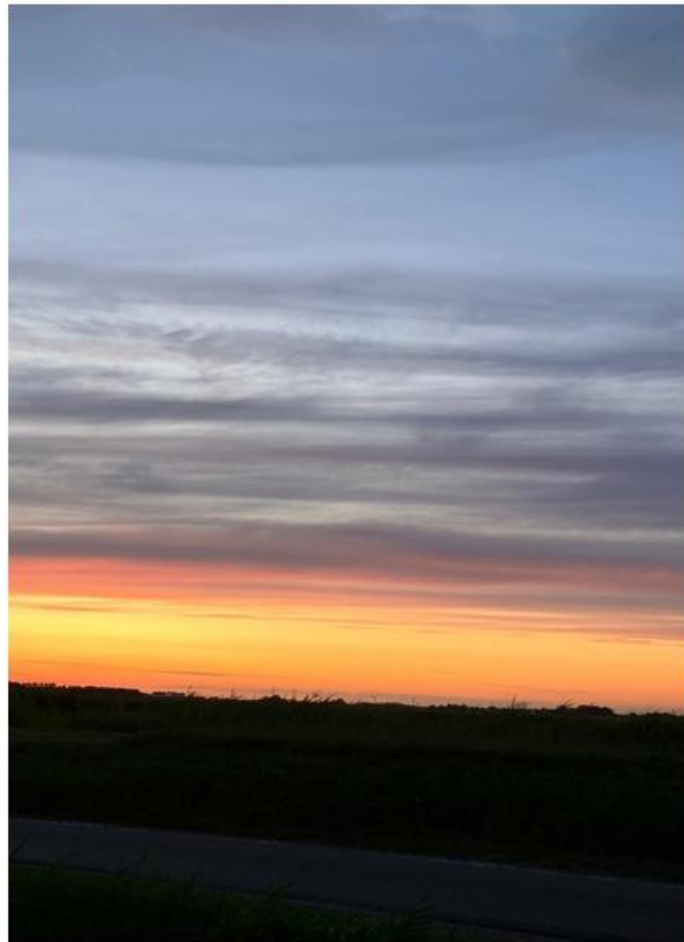


## 32) DANKBAAR

Een jaar geleden verruilde mijn vader het aardse voor de hemel. Ik vind het niet te bevatten dat er al een heel jaar voorbij is! Het gemis is nog vers en dan vooral in de dagelijkse dingen: Dat hij niet op zijn plekje zit in zijn hoekje op de bank of steunend met zijn hand onder zijn kin achter de laptop of dat hij aan komt redderen met een kopje thee of aan komt fietsen naar de boerderij met een zakje schillen voor de beestjes. Nog steeds kan ik niet altijd met droge ogen aan hem denken... echt denken. Af en toe laat ik mijn tranen lekker stromen omdat 'tranen de wasmachine zijn van de ziel.' Dit leerde ik van een



superlieve verzorgster die bij nacht en ontij oproepbaar was tijdens de periode dat mijn vader zich langzaam over gaf aan mijnheer de dood. Iedere dag wanneer de zon bijna onder is en de mooiste kleuren te bewonderen zijn in de lucht denk ik aan mijn pap. Dat was meestal het moment dat ik een jaar geleden op mijn fiets stapte naar mijn ouderlijk huis en daar bleef slapen. Dat gaf ons allen rust en is nog altijd iets waar ik dankbaar voor ben. Dankbaar ben ik ook dat ik mijn vader in de laatste jaren van zijn leven van alles heb kunnen vragen over zijn ouders en over zijn jeugd die hij van zijn tweede tot en met zijn tiende levensjaar met zijn moeder bij zijn opa en oma in Oostenrijk doorbracht. Dat mijn vader in Oostenrijk was opgegroeid was een gegeven. Dit wist ik als kind al. Toch vroeg ik nooit verder. Dit kwam pas een jaar of vijf geleden. Het was een winterse middag op ons vaste donderdagse theeleut momentje toen het liedje over 'Flappie' voorbij kwam via de radio (van Youp van het Hek). Waarop mijn vader zei: 'zo'n kalkoen had ik.' 'Huh? Kalkoen?' vroeg ik?



Hij rommelde vervolgens wat in een houten kistje wat binnen zijn handbereik stond verscholen tussen wat boeken en toverde een klein leren foto albumpje tevoorschijn. Zorgvuldig sloeg hij het boekje open en toonde een klein zwart/wit fotootje waar hij als klein jochie op stond naast een reuze kalkoen.

‘Hij heette geen ‘Flappie’ maar ‘Koelie’, sprak mijn vader schaapachtig.

‘Was u Koelie dan ook kwijt en ging u zoeken?’ vroeg ik verbaast verder.

‘Nee dat niet,’ antwoordde mijn pap. ‘Ik wist dat hij geslacht zou worden. Hij lag met kerst op tafel... geslacht door mijn opa. Maar smaken deed hij me niet...!’

Achgossie...

Vanaf dat moment wilde ik meer weten over het verleden van mijn vader.

Wordt vervolgd...

Liefs,  
Krant-ma